

www.topnovini.bg
25.02.2016 г.

Георги Лозанов подаде оставка от СЕМ заради ПИК

Председателят на Съвета за електронни медии доц. Георги Лозанов е подал оставка като член и председател. **Това потвърди самият той пред София Topnovini.bg.**

Причината се крие в подадените документи за телевизия ПИК, собственост на издаделя на едноименния сайт Недялко Недялков.

"Заедно с това обаче не бих искал нито с гласа си като член на СЕМ, нито с подписа си като негов председател да легализирам в електронните медии агресивната риторика на едноименната онлайн медия, която лесно минава в регистрите на враждебната реч, макар и не непременно по расов, етнически или религиозен признак. Така би се загубила разликата между регулираната със закон и нерегулираната медийна публичност, а оттам и видимия ефект на медийната регулация въобще", написа доц. Лозанов.

Посочвайки, че документите на телевизията са изрядни и предвид, че по закон няма право да гласува "против" в такъв случай, доц. Лозанов посочва: "Изправен съм пред противоречие, от което не откривам друг персонален изход, освен напускането на съвета".

Колегите му ще гласуват оставката на следващото си заседание на 1 март. Мандатът му, за който той неколккратно обясни, че е последен, приключваше на 1 април.

Тримата в съвета - Анна Хаджиева, Анюта Асенова и Иво Атанасов гласуваха регистрацията с убеждението, че не могат да я откажат по закон. Петият член на съвета - Мария Стоянова не присъства, тъй като в момента е в чужбина.

Така телевизията все пак получава регистрация.

София Topnovini.bg публикува без редакторска намеса позицията на доц. Георги Лозанов:

Подавам оставка като член на СЕМ и съответно като негов председател. Разгледах внимателно документите на кандидата за телевизионна регистрация "Пик Броудкастинг" АД и установих, че няма законови основания тя да му бъде отказана. Винаги съм се стремил да прилагам закона според неговите изисквания, независимо от моите предпочитания. Заедно с това обаче не бих искал нито с гласа си като член на СЕМ, нито с подписа си като негов председател да легализирам в електронните медии агресивната риторика на едноименната онлайн медия, която лесно минава в регистрите на враждебната реч, макар и не непременно по расов, етнически или религиозен признак. Така би се загубила разликата между регулираната със закон и нерегулираната медийна публичност, а оттам и видимия ефект на медийната регулация въобще. Изправен съм пред противоречие, от което не откривам друг персонален изход, освен напускането на съвета.

Регулацията не може да роди никакви идеални медии, едва ли може направи и съществуващите кой знае колко по-добри, но може да удържа една граница в публичната комуникация, която не бива да бъде преминавана. Давам си сметка, че през последната година и то не само заради телевизионните амбиции на ПИК все по-малко съм в състояние да пазя тази граница. Поне при сега действащата нормативна уредба, която не предвижда изследване на публичното поведение и източниците на

финансиране на кандидатите за лицензия и регистрация, не включва понятието „слово на омразата“ и адекватни на ситуацията у нас разпоредби за санкционирането му, не защитава журналистите от собствениците на медии, не въвежда специализирани прагове на концентрация на собствеността, не разпознава конфликт на интереси в управлението на програми и създаването на предавания от професионални политици, не превръща в императивно изискване формулирането на обществената мисия на обществените медии и не обвързва държавната субсидия с реализацията ѝ и пр., и пр. ЗРТ, който след приемането му през 1998 година изигра решаваща роля за демократизацията на медийната среда в страната, днес трудно гарантира либералността на медийната регулация. А аз съм убеден, че по замисъл тя е именно такава – либерална институция, закрепена в общностното европейско право, за да подпомогне аудиторията/индивида сам да прави своите важни избори, информиран от медиите, но без да е подложен на пропаганден и манипулативен натиск от тях. Което значи културно многообразие и плурализъм на мненията в медийното съдържание.

Два казуса, свързани с БНР – лицензирането от СЕМ на регионална програма за Кърджали и свалянето от УС на радиото на предаването „Деконструкция“, заради системно нарушаване на ЗРТ, генерираха политически настроения в точно обратната посока, които превърнаха и мен, и СЕМ в своя енергично обстрелвана мишена. Започна „разчистване на сметки“ с изразителите на либерални позиции в нашето общество. Стигна се дотам, че в Народното събрание беше подложено на гласуване фактическото закриване на медийния регулатор и едва не мина, а 109 души, организирани от вестник „Дума“, които се анонсираха като леви интелектуалци, подписаха декларация в подкрепа на „Деконструкция“, където съм наречен „лице на полицейщината“.

Всичко това е толкова несъвместимо със собствената ми представа за мен самия и със смисъла на дейността ми като дългогодишен участник в медийната регулация, че за момента просто не виждам мястото си в нея, чувствам се прогонен.

Вероятно има значение и принудителното отстъпление на културния либерализъм в световен мащаб, следствие на емигрантската вълна и терористичните атаки в евроатлантическа зона.

В същия антилиберален контекст изпълнителната власт в Полша наскоро със закон си присвои управлението на обществените медии.

Затова не в отказ от колегиална солидарност, а именно от колегиална солидарност днес ви казвам довиждане, скъпи мои колеги.